

національному університеті імені Івана Франка. URL: https://lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/06/reg_academic_virtue.pdf (дата звернення: 22.05.2024).

3. Frontiers. A Study of the Relationship Between Creative Thinking and the Ability to Detect Plagiarism. URL: <https://www.frontiersin.org/journals/psychology/articles/10.3389/fpsyg.2022.925195/full> (дата звернення: 22.05.2024).

4. International Center for Academic Integrity. The Impact of Creative Teaching Methods on Academic Integrity. URL: <https://academicintegrity.org/resources/blog/126-2024/march-2024/494-four-teaching-practices-that-promote-academic-integrity> (дата звернення: 22.05.2024).

Мірошніченко

Микола Вікторович,

аспірант Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Сидоров Олександр Анатолійович,

професор кафедри аналітичної
економіки та менеджменту

Дніпровського державного

університету внутрішніх справ,

кандидат економічних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОЦЕСНОГО ПІДХОДУ ДО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Процесний підхід є філософією взаємодії мережі бізнес-процесів підприємства, як цілісного механізму, який пов'язаний із цілями, місією та стратегічними завданнями керованого об'єкта [1].

Впровадження процесного підходу цілком залежить від рівня процесної зрілості підприємства та має декілька варіантів впровадження. Найрозповсюдженішим є варіант впровадження процесного підходу шляхом виділення «наскрізних» бізнес-процесів для вирішення крос-функціональних проблем. Ще одним не менш дієвим варіантом є створення чи перепроєктування процесної моделі, яка передбачає опис та управління бізнес-процесами підприємства.

Відповідні варіанти є дієвими, але за умови правильного виявлення цілей, завдань та очікуваних результатів від впровадження процесного підходу. Підходи мають суттєву різницю, а отже, є відмінності у змісті та послідовності етапів їх реалізації.

Перший підхід передбачає впровадження процесного підходу шляхом виділення «наскрізних» процесів підприємства, які виконуються в межах декількох підрозділів або основних процесів. Такий підхід використовується

при реалізації програм з реорганізації діяльності або реінжинірингу бізнес-процесів підприємства. Реалізація відповідного підходу відбувається за наступними етапами [2]:

- створення опису існуючої системи процесів;
- аналіз ефективності існуючої системи процесів;
- удосконалення структури процесів;
- впровадження запропонованих змін;
- облік і контроль значень показників ефективності процесу від запланованих;

- прийняття рішень про напрями подальшого удосконалення процесу.

Отже, перший підхід базується на визначенні структури процесів, оцінці їх дієвості та удосконаленні останніх з метою усунення «вузьких» місць функціонування процесної системи.

Другий підхід передбачає наявність існуючої системи процесів, які регламентовані, мають опис та формують процесну систему, яка потребує доопрацювання. Відповідний підхід дає змогу не тільки описати функції бізнес-процесів, а й визначити послідовність, принципи їх взаємодії та їх засоби виконання.

Послідовність впровадження другого підходу зафіксована у стандартах з управління якістю [3, с. 2]. Етапи впровадження наступні:

- визначення процесів, необхідних для системи управління якістю, та їх застосування на всіх рівнях управління процесами;
- визначення послідовності та взаємодії відповідних процесів;
- визначення критеріїв та методів, необхідних для забезпечення результативності та управління функціонуванням процесів;
- забезпечення наявності ресурсів та інформації, необхідних для моніторингу процесів;
- моніторинг, вимірювання та аналіз відповідних процесів;
- забезпечення досягнення запланованих результатів та постійного поліпшення процесів.

Другий підхід до впровадження процесного підходу є дієвим для підприємств, які мають процесну структуру, орієнтовані на забезпечення функціональних властивостей організаційної структури підприємства, мають чітко встановлені цілі, мету, учасників та власників процесів, а також потребують аналізу і удосконалення системи процесів.

Таким чином, різноманітність запропонованих підходів дає можливість впровадження процесного підходу на підприємствах різного галузевого спрямування та з різним рівнем процесної зрілості, оскільки процесний підхід є цільовим способом вирішення стратегічних завдань та інструментом ефективного управління. Необхідно зазначити, що незважаючи на численні наукові публікації з даної проблематики, єдиного алгоритму та обґрунтованих етапів впровадження процесного підходу не існує, оскільки

відповідний підхід передбачає можливості його застосування у різних сферах економіки.

Перелік використаних джерел:

1. Козенков Д.Є., Альошина Т.В., Гайдук І.В. Процесний підхід до управління підприємством. Економіка та суспільство. 2022. № 38. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1325> (дата звернення: 28.05.2024).
2. Криворучко О. М., Сукач Ю. О. Етапи впровадження процесного підходу до управління підприємствами. *Економіка транспортного комплексу*. 2014. Вип. 24. С. 5–20.
3. Системи управління якістю. Вимоги: ДСТУ ISO 9001:2001. На зміну ДСТУ ISO 9001:95, ДСТУ ISO 9002:95, ДСТУ ISO 9003:95. К. : Держстандарт України, 2001. 13 с.

Молитва Кристина Олександрівна,
здобувач 2 курсу (бакалаврського)
рівня вищої освіти
спеціальності 081 Право
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Нагорна Олена Олександрівна,
старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ,
старший лейтенант поліції

ВПЛИВ ВОЄННОГО СТАНУ НА СТРОКИ ПОЗОВНОЇ ДАВНОСТІ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Позов, як важливий елемент правової системи, виник в історії як засіб звернення до суду за захистом прав та інтересів, що охороняються законом, а також як підстава для розгляду цивільних справ у суді. Історія позовної давності сягає римського права, де вперше з'явилися статuti про це поняття. Вони стали основою для обмежень, закладених у цивільно-правових кодексах різних країн. Поняття давності передбачає завершення певного часового інтервалу, що стосується набуття або втрати будь-якого права. Позовна давність класифікується за двома основними критеріями: за часом, необхідним для її повної дії, і за її походженням. Крім того, вона може відрізнятися за характером впливу, що має юридичні відносини, тобто вона може бути здійснена через законодавчу ініціативу або внаслідок дій фізичної особи [1, с. 54].